

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.494 van 19 mei 2009
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 5 maart 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 februari 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 april 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat G. VAN CAUTEREN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Keniaans staatsburger te zijn van Kikuyu origine en afkomstig van Molo, Nakuru district, Rift Valley Province. Uw vader was lid van de Mungiki sekte maar hield dit lange tijd verborgen voor zijn gezin. In de loop van november 2003 kreeg uw vader echter geregeld bezoek van een bepaalde groep mannen. Het bleken leden van de Mungiki sekte te zijn die wilden dat hij u en uw moeder aan de sekte zou uitleveren. De zoon en de echtgenote van een lid van de Mungiki moeten immers ook toetreden tot de sekte. Dit hield onder andere in dat uw moeder besneden moest worden, iets waarmee zij nooit zou instemmen. Toen u de laatste dag van uw examens - een vrijdag in november 2003 - naar huis keerde, stelde u vast dat jullie woonst in brand stond. U werd geroepen door een buurvrouw die u wist te vertellen dat de Mungiki hiervoor verantwoordelijk was. Ze waren gekomen voor uw moeder en toen ze vaststelden dat ze gevlucht was, vermoordden ze uw vader en staken ze het huis met zijn lichaam erin in brand. Ze hoorde hen ook naar u vragen. U was in gevaar maar uit vrees voor de Mungiki liet ze u slechts één nacht bij haar blijven. De volgende ochtend gaf ze u geld om met de bus naar uw oom in Nairobi te gaan. U vertelde uw oom wat er gebeurd was, waarop hij zei dat u bij hem mocht blijven. Na één jaar begon uw oom echter bedreigingen te ontvangen van de Mungiki. Ze

hadden achterhaald dat u bij hem onderdak had gevonden en eisten dat hij u aan de groep zou uitleveren. Vanaf dat moment moest u van uw oom zoveel mogelijk thuis blijven en verhuisden jullie ook geregeld. Deze situatie begon op uw oom te wegen en hij gaf u de schuld van het feit dat zijn nu leven nu ook in gevaar was. Hij werd agressiever en raakte aan de drank. Op 15 maart 2007 kwam hij plots met een koffer thuis. Hij zei dat u uw gerief moest pakken, waarna jullie naar de luchthaven vertrokken. Jullie namen samen het vliegtuig naar België. Na aankomst namen jullie de trein naar Lier, waar uw oom u vertelde dat het geld op was. Hij vroeg u op hem te wachten aan een bushalte maar kwam nooit meer terug. De politie van Lier trof er u aan en bracht u naar Steenokkerzeel, waarna u op 30 maart 2007 asiel vroeg.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uw hoofd een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

Uw verklaringen in verband met uw concrete en directe vluchtaanleiding zijn immers dermate incoherent en tegenstrijdig waardoor er geen geloof meer aan kan gehecht worden en zij de door u ingeroepen “vrees voor vervolging” of een dergelijk “risico op het lijden van ernstige schade” bijgevolg niet kunnen ondersteunen.

Zo kon u geen eenduidig antwoord geven op de vraag hoe de Mungiki achterhaalden dat u bij uw oom was gaan wonen. U gokte dat ze misschien wisten dat hij uw enige familie was, maar kon dit niet met zekerheid bevestigen (gehoorverslag CGVS dd. 19/11/2008, p. 6). Verder antwoordde u op de vraag hoe de Mungiki u en uw oom op het spoor kwamen **dat de Mungiki nooit achterhaalden waar uw oom woonde**. U verklaarde dat hij **de dreigbrieven gewoon op zijn werk ontving**, maar kon niet zeggen waar hij werkte (gehoorverslag CGVS dd. 25/10/2007, p. 10). Wanneer vervolgens meermaals opgemerkt werd dat de Mungiki gemakkelijk hadden kunnen achterhalen waar jullie woonden als ze wisten waar uw oom werkte, kon u geen verklaring geven voor het feit dat ze niet onmiddellijk naar het huis van uw oom kwamen en zelfs nooit achterhaalden waar jullie woonden (gehoorverslag CGVS dd. 25/10/2007, p. 10-11). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS gaf u, bovendien volkomen in strijd met uw eerdere verklaringen terzake, aan dat de Mungiki sekte **waarschijnlijk niet wist waar uw oom werkte** omdat ze u anders gemakkelijk hadden kunnen vinden door hem gewoon te volgen van op zijn werk (gehoorverslag CGVS dd. 19/11/2008, p. 6). U paste met andere woorden duidelijk uw relaas aan aan de terechte bedenkingen die de dossierbehandelaar tijdens het eerste gehoor hieromtrent had gemaakt en waar u op dat ogenblik geen enkele verklaring voor had. Bovendien biedt deze aanpassing van uw relaas nog steeds geen verklaring voor het feit dat de Mungiki uw oom meermaals een dreigbrief kon bezorgen met de eis dat hij u zou uitleveren aan de sekte, maar er niet in slaagde te achterhalen waar jullie woonden. Dit knelt des te meer nu de sekte zich volgens uw verklaringen de moeite zou getroost hebben u gedurende al die jaren te blijven zoeken om alsnog uw uitlevering te bewerkstelligen.

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat u tijdens het eerste gehoor op het CGVS duidelijk verklaarde dat uw oom dreigbrieven ontving. Op de vraag of de Mungiki-leden ook met uw oom kwamen praten, antwoordde u enkel dat uw oom zei **dat hij een brief ontving** (gehoorverslag CGVS, dd. 25/10/2007, p. 10). Tijdens het tweede gehoor verklaarde u daarentegen dat de mannen van **de Mungiki naar uw oom kwamen** toen hij niet thuis was en hem zeiden dat ze u moesten opgeven (gehoorverslag CGVS, dd. 19/11/2008, p. 5-6).

Aangezien de bedreiging van uw oom door de Mungiki de kern van uw asielrelaas betreft daar het, zoals blijkt uit uw verklaringen, de directe aanleiding vormde voor uw vertrek uit Kenia, ondermijnen uw incoherente verklaringen terzake dan ook verder de geloofwaardigheid van uw algehele asielrelaas. Deze ongerijmdheden in uw verklaringen kunnen bovendien niet toegeschreven worden aan uw jonge leeftijd op het moment van de beweerde feiten en op het moment van het eerste gehoor. U was immers toch al 17 jaar in 2007 en het betreft allerminst gecompliceerde zaken maar essentiële gebeurtenissen die uw oom zou meegemaakt hebben en waarover hij u blijkbaar inlichtte. Het is niet aannemelijk dat u zich over de gang van deze gebeurtenissen zo zou vergissen.

Verder dient trouwens te worden vastgesteld dat u blijkbaar nooit zelf met de Mungiki geconfronteerd werd, hoewel ze al die jaren naar u op zoek zouden geweest zijn. U baseert uw verklaringen over uw vervolging door de leden van de Mungiki enkel en alleen op beweringen van derden (namelijk uw buurvrouw en uw oom) zonder dat u ooit zelf enig persoonlijk probleem met hen ondervond. Ook dit element tast verder de ernst en geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.

Tot slot wordt de geloofwaardigheid van uw relaas verder aangetast als gevolg van uw uitdrukkelijke verklaring als zou de politie zelfs niet naar uw ouderlijk huis gekomen zijn nadat het afgebrand werd en uw vader er vermoord werd. Het feit dat de mensen bang zijn van de Mungiki en dat de politie volgens uw verklaringen niets zou ondernemen tegen de sekte, kan immers niet verklaren waarom de autoriteiten in een dergelijk geval niet eens een vaststelling zouden komen doen ter plaatse (gehoorverslag CGVS dd. 19/11/2008, p. 4). Bovendien wordt uw verklaring als zou de politie niets doen tegen de Mungiki formeel tegengesproken door de informatie waarover het CGVS beschikt en waaruit meer bepaald blijkt dat de politie specifiek in Molo in 2003 overgegaan is tot de arrestatie van meerdere leden van de sekte (zie landeninformatie). Derhalve dient opgemerkt te worden dat, zelfs zo geloof zou kunnen gehecht worden aan uw asielrelaas, quod non, u niet aannemelijk maakt dat het verlaten van uw land voor u de enige mogelijke optie was daar u niet aannemelijk maakt dat u, omwille van één van de redenen zoals voorzien in de Conventie van Genève, niet op de bescherming van de autoriteiten kan of zou kunnen rekenen.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen dient dan ook besloten te worden dat uw verklaringen op een aantal essentiële punten dermate vaag, incoherent en tegenstrijdig zijn dat geen geloof meer kan gehecht worden aan uw asielrelaas.

Wat de actuele veiligheidssituatie in uw land van herkomst betreft, dient volgende vaststelling te worden gemaakt. Artikel 48/4 § 2 c van de wet van 15 december 1980 vermeldt dat een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, beschouwd wordt als 'ernstige schade' die aanleiding kan geven tot het toekennen van het statuut van subsidiaire bescherming, voor zover er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon een reëel risico zou lopen op dergelijke schade (artikel 48/4 § 1).

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde gezaghebbende bronnen en literatuur door CEDOCA, blijkt dat op dit ogenblik de situatie in Kenia niet van die aard is dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Niettegenstaande het land werd getroffen door uitpattingen van geweld in januari en februari 2008, volgend op de verkiezingen van december 2007, bedaarden de gemoederen eind maart 2008 en vinden er niet langer aanhoudende gevechtshandelingen plaats. De tussenkomst van oud-secretaris-generaal van de VN, Kofi Annan, op 28 februari 2008, heeft geresulteerd in een akkoord tussen de twee hoofdrolspelers, president Mwai Kibaki en zijn opponent Raila Odinga. Op 16 april 2008 kwam een regering van nationale eenheid tot stand waarbij Mr. Odinga werd benoemd tot eerste minister. Op dit moment is er bijgevolg geen internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang in Kenia, zodat burgers er niet langer een risico lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in het kader van een dergelijk conflict.

Gevraagd of u nog iets wenste toe te voegen aan uw asielrelaas in het licht van de spanningen na de verkiezingen van december 2007, antwoordde u overigens dat uw situatie daar niets mee te maken heeft en dat u enkel problemen hebt met de Mungiki (gehoorverslag CGVS dd. 19/11/2008, p. 7-8), waaraan zoals reeds vermeld echter geen geloof kan worden gehecht.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat u uw land uit "vrees voor vervolging" in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

De door u neergelegde **documenten** zijn niet van aard voorgaande vaststellingen te wijzigen. De (mislukte) pogingen van uw voormalige voogd om uw identiteits- en

andere documenten te bemachtigen, voegen niets toe aan uw asielrelaas. De door u neergelegde uittreksels uit rapporten en kranten en –internetartikels betreffende de praktijken van de Mungiki en de banden die de sekte met bepaalde Keniaanse autoriteiten zou onderhouden, zijn dan weer allemaal algemeen van aard en u wordt er nergens in vermeld terwijl elke asielaanvraag individueel moet onderzocht worden rekening houdend met de specifieke gegevens eigen aan de aanvraag en persoon van de asielzoeker. Wat het internetgesprek tussen uw voormalige voogd en 2 leeftijdsgenoten in Kenia betreft, dient tot slot opgemerkt te worden dat zij de specifiek door u aangehaalde vervolgingsfeiten niet kunnen bevestigen daar geen van beide u persoonlijk kennen. Derhalve is geen van de door u neergelegde documenten van aard de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. Verzoeker werpt in een enig middel de schending van de materiële motiveringsplicht op.

Hij meent dat de ongerijmdheden in zijn verklaringen betreffende zijn problemen met de Mungiki te verklaren zijn. Vooreerst benadrukt verzoeker zijn jonge leeftijd. Verder stelt hij geen goede relatie te hebben gehad met zijn oom en het raden had naar het doen of laten van zijn oom. Verzoeker verklaart ook ondergedoken te hebben geleefd. Dit zou zijn beperkte kennis van de exacte aard van de bedreigingen verklaren. Aangezien ze ook steeds verhuisden hoeft het niet te verwonderen dat de Mungiki niet wisten waar zijn oom woonde.

Verzoeker voert aan dat een persoonlijk contact met de Mungiki ertoe had geleid dat hij niet meer in leven zou zijn. Hij beseftte ook zonder rechtstreeks contact dat hij diende te vluchten, zeker nadat zijn vader werd vermoord, zijn moeder verdween, hun huis afbrandde en zijn oom werd bedreigd.

Volgens verzoeker kon hij niet vertrouwen op de politie. Uit de toegevoegde landeninformatie blijkt dat ook leden van de overheid lid zijn van of minstens banden hebben met de Mungiki. Uit dezelfde informatie zou bovendien blijken dat de Mungiki ondanks sporadisch optreden van de politie, blijven moorden en dat een efficiënte aanpak door de overheid ontbreekt omdat de Mungiki een amorse groep is met weinig gekende leiders. Verzoeker meent dan ook het risico niet te kunnen lopen dat iemand hem zou verklikken en de Mungiki hem op het spoor zouden komen.

3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet

steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker vage en incoherente antwoorden gaf op de vraag hoe de Mungiki achterhaalden dat hij bij zijn oom was gaan wonen. Hij verklaarde onder meer dat ze misschien wisten dat hij zijn enige familie was (stuk 3, p. 6). Op de vraag hoe de Mungiki hem en zijn oom opspoorden verklaarde hij dat de Mungiki nooit achterhaalden waar zijn oom woonde en dat zijn oom de dreigbrieven gewoon op zijn werk ontving, waarbij verzoeker echter niet kon melden waar zijn oom dan wel werkte (stuk 11, p.10). Wanneer vervolgens terecht werd opgemerkt dat de Mungiki gemakkelijk hadden kunnen achterhalen waar verzoeker en zijn oom woonden daar ze wisten waar zijn oom werkte, verklaarde verzoeker: *"Weet ik niet, ik was meestal thuis en zat op oom te wachten. Ik weet niet hoe hij dat deed"* (ibid., p. 10-11). Tijdens het daaropvolgende gehoor stelde verzoeker, tevens in tegenspraak met zijn eerdere verklaringen, dat de Mungiki waarschijnlijk niet wisten waar zijn oom werkte omdat ze hem anders gemakkelijk hadden kunnen vinden door hem te volgen van zijn werk (stuk 3, p.6). Daarenboven dient te worden vastgesteld dat hij tijdens het eerste gehoor verklaarde dat zijn oom dreigbrieven ontving aangezien hij, op de vraag of de Mungiki-leden ook met zijn oom kwamen praten, antwoordde dat zijn oom zei dat hij een brief ontving (ibid., p.10). Tijdens het tweede gehoor verklaarde hij echter dat de mannen van de Mungiki naar zijn oom kwamen toen hij niet thuis was en hem zeiden verzoeker op te geven (stuk 3, p.5-6).

Van een asielzoeker mag verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente manier weergeeft. Zelfs van een jeugdige persoon kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij coherente verklaringen aflegt met betrekking tot de feiten die aan de basis lagen van zijn vertrek uit zijn land van herkomst. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat er wel degelijk rekening werd gehouden met verzoekers leeftijd daar er wordt gesteld: *"Deze ongerijmdheden in uw verklaringen kunnen bovendien niet toegeschreven worden aan uw jonge leeftijd op het moment van de beweerde feiten en op het moment van het eerste gehoor. U was immers toch al 17 jaar in 2007 en het betreft allerm minst gecompliceerde zaken maar essentiële gebeurtenissen die uw oom zou meegemaakt hebben en waarover hij u blijkbaar inlichtte. Het is niet aannemelijk dat u zich over de gang van deze gebeurtenissen zo zou vergissen."*

De vaststelling dat verzoeker zich enkel baseerde op beweringen van derden (zijn buurvrouw en zijn oom) dat hij zou worden gezocht door de Mungiki en hij bovendien, sinds de aanvang van zijn beweerde problemen in november 2003 tot aan zijn beweerd vertrek in maart 2007, nooit persoonlijk contact heeft gehad met de Mungiki, ondergraaft verder zijn geloofwaardigheid.

Verweerder voert verder terecht aan dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Uit informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de politie wel degelijk optreedt tegen de Mungiki zodat van verzoeker, indien zijn relaas al geloofwaardig zou zijn, quod non, kan worden verwacht dat hij minstens enige poging zou hebben ondernomen om een beroep te doen op de Keniaanse autoriteiten. Dat de Mungiki zouden gesteund worden door politici die in het Keniaanse parlement zetelen, zoals uit de door verzoeker aangebrachte informatie blijkt, leidt er niet noodzakelijkerwijze toe dat de Keniaanse overheden niet zouden optreden tegen de groepering. Dat dit wel degelijk het geval is blijkt immers duidelijk uit de landeninformatie in het administratief dossier. Tevens blijkt uit de informatie die door verzoeker bij het verzoekschrift wordt aangebracht dat de groepering in 2002 werd verboden, zodat verzoeker niet aannemelijk maakt waarom hij geen beroep deed op de beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst.

De bestreden beslissing vindt steun in het administratief dossier, is terecht en wordt niet dienstig weerlegd zodat zij door de Raad wordt overgenomen.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat hij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

4.1. Verzoeker vraagt de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.2. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie sub 3.2.) en de elementen in het administratief dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 19 mei 2009 door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
---------------	--

dhr. R. SANEN,	toegevoegd griffier.
----------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN.

W. MULS.